

Baskın Oran: Kamp Armen’de afedersiniz Ermenice Kur’an sallamakla olmuyor

Posted on 16/05/2015

“Cumhurbaşkanı Erdoğan’dan Ermeni Vatandaşlara Müjde: Ermenice Kur’an Geliyor”. Havuz Medyası seçmene her gün bir müjde haberi yayınlıyor ya, orada yazsaydım işte bu manşeti atardım. Çünkü kendisi İzmir seçim gezisinde böyle bir açıklama yaptı (<http://www.hurriyet.com.tr/gundem/28962191.asp>).

Daha önce de Batman’da kürsüden, Diyanet’in bastırıldığını söylediği bir Kürtçe Kur’an sallamıştı (<http://www.diyaret.tv/kaldiracagiz-dedikleri-diyaret-kurtce-kur-an-meali-yayinladi/>). İhsan Eliaçık’ın hatırlattığı gibi (<http://www.taraf.com.tr/politika/muslumanligi-dejenere-ettiler/>), Muaviye’nin Hz. Ali’nin askerlerini bölmek için savaşta mızrakların ucuna taktığı Kur’an sayfaları misali.

Danışmanları bir hususu atlamışlar bence. Erdoğan Ermenice Kur’an müjdesini, 1922’de (bugün Fuar olan) Ermeni mahallesinin yakılmasından sonra tek Ermeni bırakılmayan İzmir’de değil, binaları harap dahi olsa halen ayakta olan Kamp Armen’de vermeliydi. Böylece, “Bakın, bizden önceki hükümetler afedersiniz Ermeni vatandaşlarımıza neler yapıyordu!” diyebilirdi...

Türkçe İncil basan Zirve Yayınevi mensuplarını koyunlar gibi boğazlama zanlılarının şu anda sokakta gezdiği

(http://www.radikal.com.tr/turkiye/zirve_katliami_zanlilari_serbest_birakildi-1180165)

ülkemizde afedersiniz Ermenice Kur’an dağıtmak serbest, nasıl olsa.

Gayrimüslim vakıflarının devletimiz tarafından “1936 Beyannamesi” adı altında soyulması Kamp Armen’le yine gündeme geldi.

Tarihsel geçmişimiz malum: Türk ulus-devletinin ikili bir temel politikası var: 1) Asimile edilebilir saydıklarını (yani, Türk olmayan Müslümanları) Türklüğe asimile etmek; 2) Asimile edilemez saydıklarını (yani, Gayrimüslimleri) etno-dinsel temizliğe uğratmak. Kamp Armen bu ikincinin en kanayan yarası.

Hikayenin kökeni de malum; çok yazıldı. 1936’da devlet, İslami vakıfların ekonomik temellerini yıkmak için istediği gayrimenkuller listesini (“1936 Beyannamesi”) Kıbrıs meselesinin alevlendiği 1970’lerde Gayrimüslim vakıflarını yıkmak için kullanıyor. Bu mal beyanlarını, her biri Osmanlı döneminde padişah fermanıyla kurulan bu vakıfların vakıfnamesi sayıyor ve burada tabii ki “başka mal edinebilir” hükmü bulunmadığı için, başlıyor Gayrimüslim vakıflarının 1936’dan sonra her türlü yolla (satın alma, hibe, vasiyet edilme, vs.) edindikleri taşınmazlara beş kuruş ödemededen el koymaya. Hani, karanlık sokakta yalnız yürüyen insana saldırıp gasp yapmak var ya, öyle.

Bu tiyatrodaki baş rolü de, Gayrimüslim vatandaşlardan “Türk olmayan” diye bahseden Yargıtay oynuyor.

Bu rezalet ancak 2008’de çıkan yeni Vakıflar Kanunu’ndan sonra durduruluyor. Fakat bu malların ancak % 20’si geri veriliyor.

İşte, Kamp Armen bu % 20’nin bile içinde değil. Çünkü devlet burayı 1983’te gasp ediyor ve 1962’de Ermeni vakfına satmış olan Tuzlalı Sait Durmaz’a bedavadan, üstelik üstüne yapılan binalarla birlikte iade ediyor

(<http://devrimcikaradeniz.com/bir-el-koyma-oykusu-tuzla-ermeni-cocuk-kampi/>). Çünkü önemli olan Ermeni vakfının elinden alıp Türk’e vermek. Türkleştirmek.

Ondan sonra kim bilir kaç defa el değiştiren Kamp Armen'in manevi anlamı bütün diğer Gayrimüslim vakıf mallarından öte. Hrant ile Rakel'in daha çocukken tanıştıkları, sonra da, yaz aylarında baktıkları yetim, öksüz, fakir Ermeni çocukların, barınacakları binaları yapan ustalara kovalarla su, el arabalarıyla kum ve taş taşıdıkları yer, burası.

şimdi, Kamp Armen'in bilmem kaçınıcı sahibi Fatih Ulusoy oraya iş makineleri soktu, harabe halindeki binaları yıktırıyor. Buranın Ermeniler için ne anlama geldiğini bildiği için, müşteri kızıştırarak. "Ermeni vakıfları zengindir. Paramı verin, satayım" diyor (<http://www.hurriyet.com.tr/gundem/28946890.asp>). Yani, Ermeni'nin malını Ermeni'ye satacak.

Burada tek çözüm yolu olarak, zaten Vakıflar Genel Müdürü de söyledi (<http://www.hurriyet.com.tr/gundem/28956789.asp>), kamulaştırma yapılsın deniyor. Ama bu çözüm mü gerçekten? Çünkü devlet bu işi öyle bir kördüğüm etmiş ki, kamulaştırmadan sonra ne yapılacağı tamamen meçhul:

1) Kamp'ın manevi değeri nedeniyle Ermeni toplumu tazminat kabul etmiyor. Üstelik, Ermeniler razı olsalar bile tazminat mümkün değil çünkü 2008'de çıkarılan yeni Vakıflar Kanunu'na 2011'de 651 s. kararnameyle getirilen iyileştirme bile, Avukat Setrak Davuthan'la da konuştum, tazminat ödenmesini ancak Hazine'nin ve Vakıflar Genel Müdürlüğü'nün (VGM) eline geçmiş mallar için öngörüyor. Oysa, dedim ya, bu mal bu ikisine geçmemiş; Ermeni vakfının üzerindeki tapu kaydı mahkemece iptal edilip 1962'deki sahibi S. Durmaz'a iade edilmiş. O da bir daha satmış. Misler gibi...

2) Kamulaştırma, kamusal bir amaca yönelik yapılır. Ondan sonra kamulaştıran malı devlet, bu amaca uygun kullanılmak şartıyla ve řu kadar yıllığına deyip, birine tahsis eder. Ama yarın devlet "Vazgeçtim!" deyip geri alırsa ne olacak? Süt ve yoğurt misali hikayesi...

Bu durumda tek hakkaniyetli ve kalıcı çözüm, kampın Ermeni vakfına tapusuyla iadesi.

Devlet, eğer devlet'im diyorsa, bu rezaleti temizlesin ve kalıcı bir çözüm bulsun. Kanun çıkarıp şöyle desin çünkü bu durumda olan başka mülkler de var:

“Bir vakfa ait olup 1936 Beyannamesi uygulaması sonucu mahkeme kararıyla vakfın elinden alınarak ona satış yapmış kişiye bilabedel iade edilmiş mallar, VGM tarafından son sahibinden satın alınır ve ilgili vakfın tapusuna kaydedilir.”

Üstelik bizim Ermeniler, Erdoğan'ın “Yav, niye satıyorsun? Senin bineceğin Mercedes'in fiyatı ne yav?” (<http://www.hurriyet.com.tr/gundem/28974071.asp>) dediği 1 milyon TL'lik Mercedes işini duyuran gazeteyle T. Diyanet Vakfı'nın açtığı davanın aksine (<http://www.taraf.com.tr/politika/mercedesi-verdi-faizini-istiyor/>), Kamp Armen için faiz falan da talep etmezler ...

Kaynak: Agos.com.tr